

ریاست محترم

من سالهاست که در کشور شما زندگی می‌کنم. علت مهاجرت من به کشور شما نه از روی خواست و میل درونی، بلکه به علت شرایط غیر انسانی حاکم بر ایران بوده است. هر روز در رسانه‌ها اخباری از اتفاقات ناخوشایند در ایران، افکار عمومی جهان را غمزه کرده، متعجب می‌سازد. لازم به توضیح نیست که حکومت ایران، نه فقط خود را ملزم به رعایت قوانین بین‌المللی نمی‌کند، بلکه شهروندان خودش را نیز از حق زندگی و حقوق اولیه رفاه اجتماعی محروم می‌سازد. اندیشه مقاومت درونی در ایران، کشور را به سوی کشتار هر چه بیشتر جوانان اندیشمند و تحصیلکرده می‌کشاند. به وضوح می‌توان دید که حکومت ایران تمایل و نیازی به نزدیک شدن به مردم را در خود نمی‌بیند و به دنبال این مهم نیست

به عنوان یک شهروند از شما خواهش می‌کنم، از اعتبار بخشیدن به حکومت ایران خود داری کنید. از دعوت کردن عوامل و همکاران این حکومت دوری کنید. مراودات اقتصادی که منجر به جمع سرمایه برای حکومت ایران می‌شود را به حد اقل رسانیده به فکر مردم این کشور باشید. تحریم اقتصادی بین‌المللی راه چاره مناسبی برای مردم کشور من نیست. اما تحریم حکومت ایران به معنی قطع ارتباط با بخش سیاسی ایران می‌تواند راه چاره باشد. به عنوان حکومتی انسانی و قانون‌مند، به اعتراض به نحوه برخورد حکومت ایران با مردمش، نمایندگان و سفرای خود را از ایران برگردانید. قطع روابط اقتصادی که مردم به شکل تجارت در آن دخالت دارند راه کار نیست. حکومت سیاسی را باید تحت فشار قرار داد. از دعوت کردن روسای حکومت اسلامی ایران به کنفرانسهای بین‌المللی باید خود داری کرد

به هر حال از اینکه فضای آزادی در این کشور وجود دارد که به عنوان یک شهروند می‌توانم با شما صحبت کنم خوشحال و سپاسگزارم و آرزو می‌کنم که در کشور من هم این فضا ایجاد شود

با تقدیم احترامات